

Agresszió

Magyarországgal ugyanaz történt most 2011. késő őszen, mint ami 1956. november 4-én, amikor a szovjet Vörös Hadsereg tankjai óriási túlerővel előzönlöttek és eltaposták kivívott szabadságát.

Semmit nem számít, hogy most nem tankokkal vonultak be és nem kelet felől, hanem nyugat felől és bankműveletekkel.

A világ a globalizmusban annyit változott, hogy egy nemzet függetlenségét bankműveletekkel éppen úgy meg lehet szüntetni, el lehet taposni, mint lánctalppal.

Mi történt és hogyan történt ami történt, kevesen tudják. Tény, hogy egy gombnyomásra összehangolt támadás indult a forint, a magyar államháztartás ellen, képtelen magasságba hajtották fel a forint-euró viszonylatot, leminősítéssel fenyegették a magyar fizető-képességet és kilátásba helyezték, hogy Magyarország sehonnán nem jut pénzhez, mert a magyar államkötvények eladhatatlanokká válnak.

Fenyegetett a 400 forintos euró árfolyam, amely minden eddigi megtakarítást, adósságcsoökkentést elvitt volna. Mindez az arányokat tekintve semmiség. Néhány nagyobb bank, néhány megnevezhetetlen befektetői kör összehangolt eladásokkal és vételekkel játszva mozgósít annyi pénzt, amennyi Magyarország ellehetetlenítéséhez szükséges. Mindez megtörtént. A kormány szembe kellett néznie az államcsökkel.

Mindenek politikai okai vannak. A magyar kormány Orbán Viktor vezetésével és a kétharmados felhatalmazással élve alkotmányt írt, megkezdte egy magyar, nemzeti érdekű politika és egy újszerű együttműködésen – nem egoizmuson, hanem közösségi együttműködésen – alapuló társadalom alapjainak lerakását. Elfordult a liberális világrendtől, de közben minden érvényben lévő szabályt betartott, óvatosan haladt, annál is inkább, mert közben az Unió soros elnöksége tisztákkal is felruházták. Most pedig az Unió Bizottsága is jóváhagyólag nézi a magyar függetlenség ellen megindított akciókat. Orbán Viktor, akinek most a fejét követelik, ha szigorúan magyar szempontok szerint ítélnék, mindent jól tett – már amennyire emberi tettekről ez egyáltalán elmondhatjuk – és éppen ez a bűne.

A globalizmus megnevezhetetlen hatalmasságai úgy gondolják, hogy a mindenkori magyar kormány feje csak egy kliens lehet, egy általuk odatett bábjátékos. „Orbának mennie kell”, mondják és mondatják most itthon és külföldön egybehangzóan az agresszorok, mert magyar érdeket szolgáló miniszterelnök bátorodik lenni. Az ötvenhatos párhuzam abban a tekintetben is fennáll, hogy a magyar kísérlet a mai világrendre nézve éppen annyira veszélyes, mint a magyar forradalom és szabadságharc volt az akkori világrendre.

Orbán intézkedéseit más államokban is bevezették. Tetszett a bankadó és mindenekelőtt az újfajta viszonyulás a liberális világrendhez. Orbán ugyanakkor maga is látta, hogy kísérlete veszélyes és nem bizonyos, hogy elnyeri a globalizmus urainak türelmét, de mivel úgy ítélte meg, hogy a többször kivézetett magyarság számára a régi feltételek közt maradás halálos – belevágott. A teljesen szabályosan elért kétharmados győzelem is erre predesztinálta. Hajóját kikormányozta a nyílt tengerekre, új szövetségeket keresett és talált is, de most megtorpedózták. Hajója ugyan még nem sülyedt el, a támadt seb befoldozható, de a szabad hajózás már lehetetlen.

A magyarság megint áldozat lett, szabadságigényének áldozata. Húsz év múlva, – vagy talán még előbb – amikor a gerjesztett válságokkal fegyvermező gátlástalan globalizáció végképp megbukik és átadja a helyét egy ma még ismeretlen takarékos és istenfélő világrendnek, talán majd megemlékeznek róla, hogy a folyamatot a magyarok indították el. Úgy, ahogy 56 után Albert Camus megemlékezett önfeláldozásunkról. Orbán jól tudja, hogy a bankár, kamatszédő globalizáció, amelynek arcát Sárközi és Obama elnök rajzol-

ta fel a minap egy maguk közt maradónak vélt beszélgetésben, akármekkora hatalommal rendelkezik is ma még, meg fog bukni. Új világrendnek kell jönnie, mert ez a mostani az emberiség létét fenyegeti.

Addig azonban élve kell maradni. Ezért kezdődnek tárgyalások a megtorpedózott hajó kormányosa és az IMF között. Ezek tulajdonképpen a Trianonban megismert feltételű béketárgyalások.

Nem az a kérdés, hogy igénybe vesszük-e az IMF hiteleit, hanem az, hogy az elsüllyedést, az államcsődöt elkerülve mennyit tarthatunk meg eredeti célkitűzéseink közül. Életbe lép-e új alkotmányunk, folytatható-e, illetve foganatosítható-e végre az IMF rokonszenvét élvező előző kormány törvényes elszámoltatása. Megmaradhat-e valami abból, amit a magyarság óriási többsége megálmodott magának és amiből eddig a körülmények alakulása folytán, azaz a globalizmus gerjesztett válságai következtében csak kevés valósulhatott meg. Lehetséges-e még végtörlesztés a devizában eladósodottak számára, vagy az IMF-el kilátásba helyezett tárgyalások eleve azt jelentik, hogy nem, és a csaló bankok szépen zsebre teszik a nyereséget.

Most a helyzet belpolitikai tekintetben is drámaian megváltozott. Már nem bírhatja már magát a kétharmados többség azzal a tehermentesítő könnyedséggel miniszterelnökké, mint eddig, mert a fegyverletételei okmányt neki kellett aláírnia, és azért sem, mert most ő van a legszorosabb őrizetben. A fejét követelik, de ha megmukkan, az egész országot vezetik az államcsőd nyaktilója alá. Ez a zsarolás soha nem látott, legkifinomultabb formája.

A pénzügyi eszközökkel folytatott háborúnak még koránt sincs vége. Nem is akarják, hogy vége legyen. Mert a Trockij-féle permanens forradalom helyébe a permanens válságot léptették, mint legerősebb fegyvermező eszközt. Most csak a társadalomnak, a kétharmados többség népének, polgárainak, keresztényeinek, gazdáinak és nehezen élő, de még a nemzeti öntudat foszlányaival fiatalosának, plebejusainak és szerzeteseinek maradt némi cselekvési szabadsága. Amit Orbánnak az őrizetben elgondolnia sem szabad, azt most millióknak kell kimondania.

Semmit sem kell törődni az IMF megszállással. Ötvenhatban is úgy történt, hogy november 4-e után a munkástanácsokban és a forradalmi bizottságokban folytatódott a forradalom, és Szerov és a pufajkások uralma csak a legkíméletlenebb terror alkalmazása után vált lehetségessé. De most ki fog kíméletlen terrort alkalmazni, ki fog akasztani az IMF nevében? Talán az a törpe kisebbség, amely eddig is együttműködött a nemzetközi bankvilággal? Most a kétharmados munkájával, részvételével és türelmével kivívó csendes magyar többség kiállítására és tántoríthatatlanságára van szükség.

Először is világossá kell tenni, hogy amíg a demokratikus úton szerzett többség fennáll az országgyűlésben, addig semmilyen kormányfőváltás nem képzelhető el. A társadalom többségének akarata, hogy az maradjon a kormányfő, aki kénytelen volt letenni a fegyvert. Világossá kell tenni, hogy Orbán bukásáról csak azok a hazaárulók beszélnek, akik együttműködtek és ma is együttműködnek ellenségeinkkel. Világossá kell tenni, hogy vannak ellenségeink. Külsők és belsők egyaránt. Ennek az akaratnak tömegmozgalom és sok ezer kisebb kör egyöntetű kiállása, tüntetése képében is testet kell öltenie. Meg kell érteni, hogy itt nem egy személy, hanem a nemzet sorsáról van szó.

Most minden hátralépés, minden anyagi nehézségre hivatkozás veszélyes. A történelem forgása már csak ilyen: Ha korlátozzák azt az embert, akire a kétharmados többség ráruházta a vezetést, akkor a cselekvés kötelezettsége azokra száll vissza, akik ráruház-

ták. Ilyenformán például az elszámoltatás csak akkor nem marad abba, ha tömegek követelik. Az IMF nem fogja követelni Gyurcsány elszámoltatását, amiért odaadta a sukorói telket Joav Blumnak és főnökének, St. Laudernek a ZsVSZ elnökének, de a tömeget mégsem akadályozhatja meg ebben a követelésben.

Eddig ez a többség csak várta az elszámoltatás lépéseit, furcsállta a sok bejelentést és a kevés folyamatba helyezett eljárást, vádemelést, de mostantól követelnie kell. Neki nem tud parancsolni az IMF, mert a tömeg emberi jogával él.

S van ennél még fontosabb feladat is. Ebben a pillanatban ugyanis a társadalom kettészakadt volta kétségtelemé vált. Soha még világosabbá nem vált, ki itt most az IMF-pufajkás és ki a magyar. Most minden hazaárulást nevesíteni lehet.

Hányan vannak, milyen funkcióban és milyen vagyonnal rendelkeznek azok, akik nemcsak tudtak a készülő magyar csődbevitel tervéről, de nemzetközi kapcsolataikkal elő is mozdították, és most ezt a magyarság és kereszténység ellenes összeesküvést akarják a saját hatalmuk visszaállítására, illetve további törvénytelen vagyonsodásukra felhasználni. Soha még ennyire világos nem volt, kik dolgoznak a nemzet többsége ellen.

Egy szűk kör hazaárulása most ténnyé vált. Semmivel sem büntelenebb Dobrev Klára férjénél, Gyurcsánynál a volt bankár, aki nyilvánvalóan megbízásból kiállt a nyilvánosság elé és elmondta az önbeteljesítőnek szánt jóslatot, hogy egy év múlva a most EU biztos – a volt kommunista, csak állampolgársága szerint magyar Andor László lesz Magyarország miniszterelnöke Orbán Viktor helyett. Aki mögött nem áll senki, csak a globalizáció, esetleg Sárközi és Obama beszélgetésének sötét hőse, Netanjahu, míg Orbán mögött egy teljesen törvényes kétharmados többség. Mi ez, ha nem hazaárulás és a demokrácia semmibe vétele?

A kikényszerített józan megfontolás, az IMF visszahívása a kormány kezét köti meg, a népet nem. S az öntudatos magyar államalkotó többség nem kötelezhető a hazaárulókkal való együttélésre. Ne forduljon elő az, ami ötvenhat után egy féktelen terror és akasztófa erdő után bekövetkezett, hogy a magyarság belkonszolidálódott az árulóival, a pufajkásokkal való együttélésbe. Az IMF-pufajkásokkal, belesavanyodva az elfogadhatatlan realitásba, nem élhet együtt a nemzet. Minden pillanatban, minden találkozásakor, minden megjelenéskor rá kell mutatni árulásukra. Semmi törvényteleniséget, semmi erőszakot nem kell és nem szabad elkövetni velük szemben, de minden találkozásakor, minden megjelenéskor rá kell mutatni kilitükre, emberi minőségük mocskára és köpni kell. Nem érezhetik magukat otthon abban az országban, amelynek szabadságtörékvését megtorpedózták.

Az ország leggazdagabb embereiről van szó, szinte valamennyiük vagyona kétes eredetű. Az MNB jelenlegi elnöke – ciprusi off-shore cégben lerakott vagyonát, amelyet még igencsak a Deloitte and Touche nevű privatizációs közvetítő, kétes hírvé cégnél szerzett, áron alul eladva idegeneknek mindent, ami sűrűbb a levegőnél – ma sem hajlandó elszámolni pénzével. A pályáíva maga korrupció: A Deloitte and Touche-ból az MNB elnöki székébe, csak egy nemzetellenességtől áthatott agyban született meg. És a többiek? Békesi a maga Fotexével? ő most IMF szószóló. Összekötéseit, közismert „bölcességét” és a megszorítások iránti olthatatlan rokonszenvét hozta bele az üzletbe? Mi szükség van itt rá? Természetesen azokkal a fórumokkal egyetemben, amelyekben megszólal.

Szükségtelen mindenkit felsorolni, a berliniektől Konrádig és vissza, le egészen Kertész Ákosig, akinek végeredményben a legpontosabb magyarellenes lelki alapállás felmutatását köszönhetjük. Ők már csak ilyenek. A túlerővel kiharcolt fegyverletételekből csak akkor nem lesz végleges Trianon, ha a magyarság erővel juttatja kifejezésre, hogy látja, ismeri, meg tudja nevezni árulóit, és kifejezi, hogy nem hajlandó a velük való szótlanságot, tétlenséget, beletörődő együttélésre. Az IMF-pufajkások számára egyébként nyitva van a határ minden irányban.

Csurka István – www.miep.hu

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai.ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.